

This exhibition follows the traces of those who started their stay in Europe with a step on the island's soil of Lesvos/ Greece: We came with small plastic boats, a dangerous trip through the Aegean Sea. It was just the first salty step. We came to move further within Europe. Some of us met European activists during the time of NoBorder when most of us have been strongly involved in the struggles against the detention camp Pagani, a place that many now know as a symbol of the inhuman European detention policy and that was finally closed down. Others met local people in Pikra, when the "village of all together" opened a place of hospitality for us.

We were on the move to various parts of Europe. We want to tell you our stories: Of successful arrivals and about a precarious future of forced return. About the trap called Dublin II, when we had been threatened to be deported back – and about the successful struggle against it. Finally we closed the Dublin-deportations to Greece like we closed down Pagani.

The narrations in the exhibition about our next steps towards a right to stay in Europe have one meaning: We came to stay! We want to thank all the supporters who helped us on the island – be it silently with giving a pair of shoes, be it with raising their voice against the inhumanity of detention.

Let's turn detention centres into museums!

Welcome to Europe Network,
summer 2010 – autumn 2013

Δίκτυο Welcome to Europe,
καλοκαίρι 2010 – φθινόπωρο 2010

- <http://lesvos.w2eu.net>
- <http://infomobile.w2eu.net>
- <http://w2eu.info>

If you are interested to invite the exhibition contact:
traces@w2eu.net,
Languages: English and Greek

Εάν ενδιαφέρεστε να φιλοξενήσετε την έκθεση επικοινωνήστε στο: traces@w2eu.net,
Γλώσσες: Αγγλικά και Ελληνικά.

Traces from Lesvos through Europe

An exhibition after the 2009 NoBorderCamp in Lesvos

Αυτή η έκθεση ακολουθεί τα ίχνη όσων άρχισαν την διαμονή τους στην Ευρώπη με ένα βήμα στο νησί την Λέσβο, στην Ελλάδα: Ηρθαμε με πλαστικές βάρκες, ένα επικίνδυνο ταξίδι στη θάλασσα του Αιγαίου. Ήταν μόνο το πρώτο αλμυρό βήμα. Ηρθαμε με στόχο να μετακινηθούμε περαιτέρω στην Ευρώπη. Κάποιοι από μας γνώρισαν ευρωπαίους ακτιβιστές κατά τη διάρκεια του NoBorder ενώ οι περισσότεροι από εμάς είχαμε εμπλακεί στον αγώνα ενάντια στο κέντρο κράτησης της Παγανής, ένα μέρος το οποίο πολλοί από εμάς αναγνωρίζουμε ως σύμβολο της Ευρωπαϊκής κατασταλτικής πολιτικής απέναντι στους μετανάστες/ριες, το οποίο εντέλει έκλεισε. Άλλοι γνωρίσαμε κάποιους από τους ντόπιους στο ΠΙΚΠΑ, όταν το 'χωριό του όλοι μαζί' άνοιξε ένα μέρος φιλοξενίας για μας.

Μετακινηθήκαμε σε διάφορα μέρη της Ευρώπης. Θέλουμε να σας πούμε τις ιστορίες μας: ιστορίες επιτυχών αφίξεων αλλά και ενός επισφαλούς μέλλοντος υποχρεωτικών επιστροφών. Να σας πούμε για την παγίδα που λέγεται Δουβλίνο II, όταν απειλούμασταν να απελαθούμε πίσω –αλλά και για τον επιτυχημένο αγώνα εναντίον του. Εντέλει καταφέραμε να 'κλείσουμε' τις απελάσεις μέσω Δουβλίνου προς την Ελλάδα όπως κλείσαμε και την Παγανή.

Οι αφηγήσεις μας που παρουσιάζονται στην έκθεση για τα επόμενα βήματά προς το δικαίωμά μας να μείνουμε στην Ευρώπη έχουν ένα νόημα: Ηρθαμε για να μείνουμε! Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους τους ανθρώπους που μας βοήθησαν στο νησί –είτε σιωπηλά, δίνοντας ένα ζευγάρι παπούτσια, είτε υψώνοντας τις φωνές τους ενάντια στην απάνθρωπη κράτηση.

Ιχνη από την Λέσβο σε όλη την Ευρώπη!

Μια έκθεση μετά το Noborder-camp του 2009 στη Λέσβο

“We came to stay!”

Yousef, Rudayna, Mahdi (6) and Hasan (3) Othman from Palestine

We met family Othman in the harbour of Mitilini, in Octobre 2009. They were imprisoned in Pagani the last days in Octobre 2009, before the prison was closed. After their release they had no money left to buy a ticket and stranded. They joined a demonstration against detention and were sleeping in the University of Mitilini, which was occupied for one night for the refugees by student activists.

Some months later they called again for help. They were now in Marseille, but threatened by deportation from France to Greece. With the help of the Ecumenical Refugee Program we made testimonies to prove the problems the family had to face in Greece. In France "Othman" was soon not only the family's name any more. They set a precedent against Dublin-deportation from France to Greece, when the highest court in France stopped a deportation to Greece for the first time. "Othman" means there is a possibility to stay in France even if fingerprints left in Greece are found! Many months later in 2011 Dublin deportations from France to Greece have been stopped in general after a decision of the European Court of Human Rights.

“ήρθαμε για να μείνουμε!”

Yousef, Rudayna, Mahdi (6) and Hasan (3) Othman από την Παλαιστίνη

Γνωρίσαμε την οικογένεια Οθμαν στο λιμάνι της Μυτιλήνης, τον Οκτώβριο του 2009. Ήταν φυλακισμένοι στην Παγανή τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη του 2009, πριν κλείσει η φυλακή. Μετά την απελευθέρωσή τους δεν είχαν καθόλου λεφτά να αγοράσουν εισιτήριο για να φύγουν.

Συμμετείχαν σε μια διαδήλωση ενάντια στην κράτηση και κοιμόντουσαν στο πανεπιστήμιο της Μυτιλήνης, το οποίο καταλείφθηκε για μια νύχτα από ακτιβιστές φοιτητές για να μείνουν οι πρόσφυγες. Κάποιους μήνες αργότερα μας ζήτησαν ξανά βοήθεια. Ήταν στη Μασσαλία και κινδύνευαν να απελαθούν από τη Γαλλία στην Ελλάδα. Με τη βοήθεια του Οικουμενικού Προγράμματος για τους Πρόσφυγες μαζέψαμε μαρτυρίες για τα προβλήματα που η οικογένεια αντιμετώπιζε στην Ελλάδα. Σύντομα στην Γαλλία το "Οθμαν" δεν ήταν πια μόνο το όνομα της οικογένειας. Με βάση την περίπτωση της οικογένειας, φτιάχτηκε ένα δικαστικό προηγούμενο ενάντια στις απελάσεις βάσει του κανονισμού Δουβλίνο από τη Γαλλία στην Ελλάδα, καθώς το ανώτατο δικαστήριο στην Γαλλία για πρώτη φορά σταμάτησε μια απέλαση προς την Ελλάδα. "Οθμαν" πλέον σημαίνει ότι υπάρχει μια πιθανότητα να μείνεις στη Γαλλία ακόμα και αν τα αποτυπώματά σου στην Ελλάδα βρεθούν!

Πολλούς μήνες αργότερα, το 2011, οι απελάσεις βάσει Δουβλίνο από την Γαλλία στην Ελλάδα σταμάτησαν συνολικά μετά από απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

A new try in Sweden

Najibullah from Afghanistan

► **What do you think of when you hear the word Greece?**

I'm in Europe.

► **How was it when you first arrived in Greece?**

It was dreadful and horrible, my ear was infected and I asked the doctor for help but I didn't get help for 10 days and I was almost dying of pain. Police had arrested us and I was in jail with 145 other children under 18. We had to stay in jail for 43 days and we had no freedom at all. Everyone was sick and scared that we will be rejected and sent back to Turkey or our homeland. Fortunately came No-border organization and started helping us with food and medical care, etc. We had started to protest against Greek government, burned the jail until we got out of there. In one word it was horrible and not a place to stay for refugees.

► **How long did you stay in Greece?**

Almost 3 months. Caught alive without a goal. Finally I escaped from Greece to Sweden.

► **Do you have any nice memories of Greece?**

Yes. I have met lots of friends and all the movement which helped us there. I miss them now. And I got huge experience how to deal with life.

► **What do you like best about Sweden?**

The people here are very honest and kindly. I would like to educate myself so I could help the people like me which or in borders one day.

► **Now again there are many refugees arriving on the Greek islands, is there something you would like to tell the (Greek) people who live on these islands?**

I request from the people and the government of Greece to be kind and helpful to all those homeless and helpless people, who are in Greece just to save their life and families from the war which is in progress in their country, and kindly request from those helpful organizations to keep helping them as they always did. Best of luck to all them!

Μια νέα προσπάθεια στη Σουηδία

Najibullah από το Αφγανιστάν

► **Τι σκέφτεσαι όταν ακούς τη λέξη Ελλάδα;**

Οτι είμαι στην Ευρώπη.

► **Πώς ήταν όταν ήρθες για πρώτη φορά στην Ελλάδα;**

Ήταν μία τρομακτική εμπειρία. Το αυτί μου είχε μολυνθεί και ζήτησα από το γιατρό βοήθεια, αλλά 10 ημέρες δεν με βοήθησε κανείς και σχεδόν πέθανα από τον πόνο. Η αστυνομία μας είχε συλλάβει και ήμουν στη φυλακή με άλλα 145 παιδιά κάτω των 18 ετών. Επρεπε να μείνουμε στη φυλακή για 43 ημέρες και δεν είχαμε καμία ελευθερία. Όλοι ήταν άρρωστοι και φοβόνταν ότι θα τους στείλουν πίσω στην Τουρκία ή στην πατρίδα τους. Ευτυχώς ήρθε η οργάνωση noborder και άρχισε να μας βοηθάει με τρόφιμα, ιατρική περίθαλψη κ.λπ. Είχαμε αρχίσει να διαμαρτυρόμαστε κατά της ελληνικής κυβέρνησης, βάζαμε φωτιά στα κελιά έως ότου καταφέραμε να βγούμε από εκεί. Με μια λέξη ήταν φρικτά εκεί μέσα και σε καμία περίπτωση ένα μέρος για να μείνουν πρόσφυγες.

► **Πόσο καιρό έμεινες στην Ελλάδα;**

Σχεδόν 3 μήνες. Ήμουν παγιδευμένος χωρίς στόχο (Caught alive without a goal). Τελικά κατάφερα να διαφύγω στη Σουηδία.

► **Έχεις ωραίες αναμνήσεις από την Ελλάδα;**

Ναι. Έχω συναντήσει πολλούς φίλους και όλους όσους συμμετείχαν στο κίνημα που μας βοήθησε. Μου λείπουν τώρα. Και απέκτησα μία τεράστια εμπειρία πώς να αντιμετωπίζω τη ζωή.

► **Τι σου αρέσει περισσότερο στη Σουηδία;**

Οι άνθρωποι εδώ είναι πολύ ειλικρινείς και ευγενικοί. Θα ήθελα να εκπαιδευτώ ώστε μία μέρα να μπορέσω να βοηθήσω τους ανθρώπους οι οποίοι -όπως και εγώ- βρέθηκαν στα σύνορα.

► **Τώρα υπάρχουν πολλοί πρόσφυγες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά. Είναι κάτι που θα ήθελες να πεις στους κατοίκους αυτών των νησιών;**

Παρακαλώ τους πολίτες και την κυβέρνηση της Ελλάδας να είναι ευγενικοί και εξυπηρετικοί απέναντι σε αυτούς τους αβοήθητους ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονται στην Ελλάδα μόνο και μόνο για να σώσουν τη ζωή τους και τις οικογένειες τους από τον πόλεμο ο οποίος μαινεται στη χώρα τους. Επίσης παρακαλώ τις οργανώσεις να συνεχίσουμε να τους βοηθάνε, όπως έκαναν πάντα. Καλή τύχη σε όλους!

“They must try to imagine that these teenagers could be their own sons in another country, if Greece was in war or had problems like for example Afghanistan.”

Farid lives now in Sweden

► How was it when you first arrived in Greece?

It's actually quite warm and nice, but I thought that all the people looked at me in a different way: I was different because I came from another country. I did not know anything about Greek culture. I first came to Lesbos in August 2008 and I stayed until June 2010, nearly 2 years. Police took us out of the sea, it was close like 100 meters to arrive in the country. They took us to the police station and took our fingerprints. I had to go to the Pagani prison for 20 days. I went to Patra I was there a few days and then would go forward, but did not succeed. I came back to Lesbos island, in Agiassos youth accommodation, and I have learned the Greek language and then began to work. For example I worked one year at a greenhouse in Lesbos.

► Do you have any nice memories of Greece?

I could learn Greek language in 6 months and started talking to people and take a stand many new friends from Greece especially in Mitilini. It was actually nice that they wanted to know about my country and culture. Now in Sweden, I miss the weather, the nature, my friends, Greek language. Although I have much contact with many Greek friends here in Sweden, I still miss my first friends in Greece.

► What hopes did you have while you were still in Greece?

I hoped that I could get my asylum and that I could stay. I wanted to study and become like other Greek teenagers. I wanted to become independent.

► What do you like best about Sweden?

The first thing is that I got my asylum, Swedish people, laws, opportunities to study.

► What are your hopes now?

I hope that the border opens and that it gets easier for immigrants to get their lives and destiny.

► Now again there are many refugees arriving on the Greek islands, is there something you would like to tell the (Greek) people who live on these islands?

That people who come to their islands leave everything they have behind. They must remember that people come to their island with dreams of a better future. They don't want to cause any trouble. They must also know that many people, especially teenagers, come alone and not by their own will. They must try to imagine that these teenagers could be their own sons in another country, if Greece was in war or had problems like for example Afghanistan.

Ο Farid ζει στη Σουηδία

«Πρέπει να φανταστούν ότι στη θέση αυτών των εφήβων θα μπορούσαν να ήταν οι δικοί τους γιοι, αν η Ελλάδα είχε προβλήματα ή ήταν σε πόλεμο, όπως για παράδειγμα το Αφγανιστάν.»

► Πώς ήταν όταν έφτασες για πρώτη φορά στην Ελλάδα;

Ήταν πολύ ζεστή και όμορφη, αλλά νόμιζα όλοι οι άνθρωποι με κοίταζαν με διαφορετικό τρόπο: ήμουν διαφορετικός, διότι ήρθα από άλλη χώρα. Δεν ήξερα τίποτα για τον ελληνικό πολιτισμό. Ήρθα για πρώτη φορά στη Λέσβο τον Αύγουστο του 2008 και έμεινα μέχρι τον Ιούνιο του 2010, σχεδόν δύο χρόνια. Αστυνομικοί μας πήραν από τη θάλασσα, ήμασταν περίπου 100 μέτρα μακριά από την στεριά. Μας πήγαν στο αστυνομικό τμήμα και πήραν τα δακτυλικά μας αποτυπώματα. Επρεπε να μείνω στο κέντρο κράτησης της Παγανής για 20 ημέρες. Μετά πήγα στην Πάτρα. Ήμουν εκεί λίγες ημέρες και ήθελα να φύγω στο εξωτερικό, αλλά δεν τα κατάφερα. Επέστρεψα στην Λέσβο στο κέντρο φιλοξενίας ανηλίκων στην Αγιάσο, έμαθα την ελληνική γλώσσα και στη συνέχεια άρχισα να εργάζομαι. Για παράδειγμα, έχω εργαστεί ένα χρόνο σε ένα θερμοκήπιο στη Λέσβο.

► Έχεις ωραίες αναμνήσεις από την Ελλάδα;

Μπορούσα να μάθω την ελληνική γλώσσα μέσα σε 6 μήνες και άρχισα να μιλάω με τους ανθρώπους και να κάνω πολλούς νέους φίλους στην Ελλάδα και ειδικά στη Μυτιλήνη. Ήταν πραγματικά πολύ ωραίο που ήθελαν να μάθουν πράγματα για τη χώρα μου και τον πολιτισμό της. Τώρα, στη Σουηδία, μου λείπει ο καιρός, η φύση, οι φίλοι μου, η ελληνική γλώσσα. Αν και έχω πολλές επαφές με πολλούς Έλληνες φίλους μου στη Σουηδία, μου λείπουν ακόμα οι πρώτοι φίλοι μου στην Ελλάδα.

► Τι έλιπες ενώ ήσουν ακόμα στην Ελλάδα;

Ήλπιζα ότι θα μπορούσα να πάρω άσυλο και θα μπορούσα να μείνω. Ήθελα να σπουδάσω και να ζω όπως οι άλλοι έφηβοι στην Ελλάδα. Ήθελα να γίνω ανεξάρτητος.

► Τι σου αρέσει περισσότερο στη Σουηδία;

Το πρώτο πράγμα που πηρά και ήταν το άσυλο, οι άνθρωποι στη Σουηδία, οι νόμοι, η ευκαιρία που μου δόθηκε να σπουδάσω.

► Ποιες είναι οι ελπίδες σου τώρα;

Ελπίζω ότι θα ανοίξουν τα σύνορα και θα είναι πιο εύκολο για τους πρόσφυγες να πάρουν τη ζωή και το πεπρωμένο τους στα χέρια τους.

► Τώρα πάλι υπάρχουν πολλοί πρόσφυγες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά. Είναι κάτι που θα ήθελες να πεις στους κατοίκους των νησιών;

Οι άνθρωποι που έρχονται στα νησιά αφήνουν ό, τι έχουν πίσω τους. Θα πρέπει να θυμούνται ότι οι άνθρωποι έρχονται στο νησί τους με όνειρα για ένα καλύτερο μέλλον. Δεν θέλουν να προκαλέσουν κανένα πρόβλημα. Θα πρέπει επίσης να γνωρίζουν ότι πολλοί άνθρωποι, ειδικά οι έφηβοι, έρχονται μόνοι τους και όχι με τη δική τους θέληση. Θα πρέπει να προσπαθήσουν να φανταστούν ότι στη θέση αυτών των εφήβων θα μπορούσαν να ήταν οι δικοί τους γιοι, αν η Ελλάδα είχε προβλήματα ή ήταν σε πόλεμο, όπως για παράδειγμα το Αφγανιστάν.

Still stuck in Greece...

Senait 31, Greece

"I had to serve in the military for six years. During that time I have experienced many things. But the worst thing that made me leave was the harsh punishment I had to face so many times.

I left to Lebanon where I worked in a household. I was not allowed to meet anyone, not even my friends – that far it went. They lock you up, they keep controlling you, so you will not talk to anyone. They even keep cameras in their houses, you can't do anything. The only way to get out is when you find the key by accident or if you are allowed to take out the garbage. That's when you are able to flee. My chance came by surprise. She left the door unlocked, so I could open the door for her daughter. That's when I took my chance and escaped.

Within six days I was in Turkey. But to get there was very dangerous, so dangerous that you wish you've never been born. From there we came by sea to Greece.

But the circumstances here are very bad. The question is 'do you get papers or not?' Even if you have a pink card, still there is the question, 'do you get a job to survive?' No, you don't. If you own a pink card you are still not free to move as you like. And why is it so? Because you don't have any rights in this country. Your rights are rubbish here. You can't stay here and work as you'd like and at the same time you don't have the papers to leave the country to where you want.

That's why, the only solution for all this is to get out of this country by any means. There is no other possibility.

For the future....well, I had to give my fingerprints. I don't know. May god help me; I don't know where I will end up. It is very difficult for me to travel to any other country. Even if I would manage to do so, it does not mean, that they will recognize me. Before I got somewhere and applied for asylum I can't say anything about my future. And even then, when I tell them all the things I had to suffer in Eritrea, nothing is for sure. They can deport me back."

Senait told us her story back in 2009. Today she still lives in Athens and is waiting for the result of her asylum application. It wasn't her plan to stay in Greece. On a Sunday afternoon on her way back home from church, she has been arrested by the Greek police. After a few month in prison she had no choice, but to apply for asylum in a country that became famous for it's failing asylum system.

Senait 31, Ελλάδα

Ακόμα κολλημένη στην Ελλάδα...

"Έπρεπε να υπηρετήσω στον στρατό για έξι χρόνια. Αυτό το διάστημα είχα πολλές εμπειρίες. Αλλά το χειρότερο πράγμα που με έκανε να φύγω ήταν η σκληρή τιμωρία που έπρεπε να αντιμετωπίσω πολλές φορές.

Έπρεπε να φύγω από το Λίβανο όπου δούλευα σε ένα νοικοκυριό. Δεν μου επιτρεπόταν να συναντήσω κανέναν, ούτε καν τους φίλους μου -ως εκεί φτάνανε. Σε κλειδώνουν, συνέχεια σε ελέγχουν για να μην μιλάς σε κανέναν. Έχουν ακόμα και κάμερες μέσα στα σπίτια τους, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Ο μόνος τρόπος να βγεις έξω είναι να βρεις το κλειδί κατά τύχη ή αν σου επιτρέψουν να βγάλεις έξω τα σκουπίδια. Μόνο τότε μπορείς να δραπέτεύσεις. Η δική μου ευκαιρία ήρθε κατά τύχη. Αυτή άφησε την πόρτα ξεκλειδωτή για την κόρη της. Τότε είχα την ευκαιρία να δραπέτεύσω.

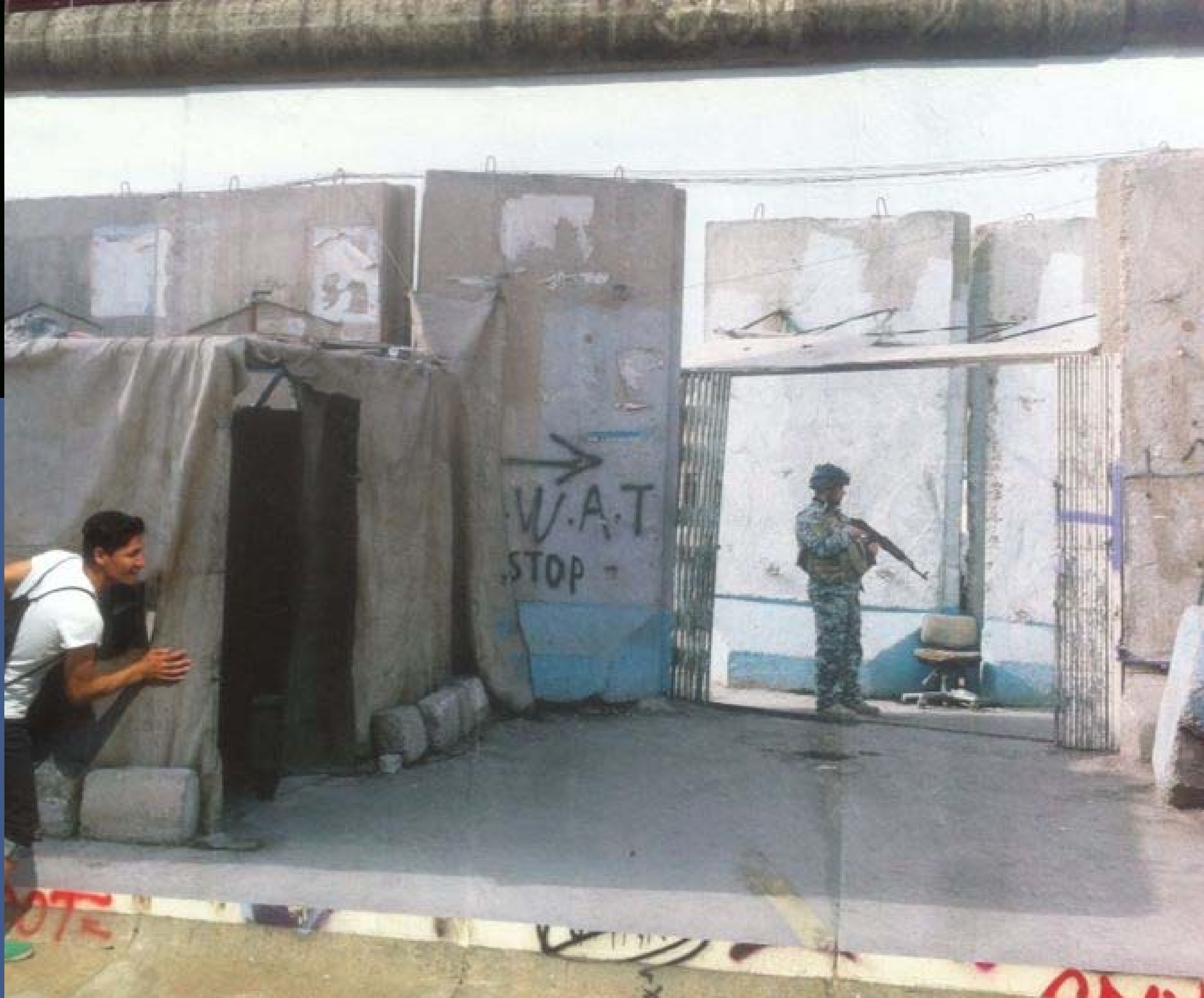
Μέσα σε έξι μέρες ήμουν στην Τουρκία. Αλλά το να φτάσω εκεί ήταν πολύ επικίνδυνο, τόσο επικίνδυνο που εύχεσαι να μην είχες γεννηθεί ποτέ. Από εκεί ήρθαμε από τη θάλασσα στην Ελλάδα.

Αλλά οι συνθήκες εδώ είναι πολύ κακές. Η ερώτηση είναι 'παίρνεις χαρτιά ή όχι;' Ακόμα και αν έχεις ροζ κάρτα, υπάρχει ακόμα μια ερώτηση. 'μπορείς να βρεις μια δουλειά για να επιβιώσεις;' Όχι, δεν μπορείς. Ακόμα και αν έχεις ροζ κάρτα δεν μπορείς να μετακινηθείς όπως θέλεις. Και γιατί συμβαίνει αυτό; Επειδή δεν έχεις καθόλου δικαιώματα σε αυτή τη χώρα. Τα δικαιώματά σου είναι σκουπίδια εδώ. Δεν μπορείς να μείνεις εδώ και να δουλέψεις όπως θα ήθελες και την ίδια στιγμή δεν έχεις χαρτιά για να φύγεις από τη χώρα και να πας εκεί όπου θέλεις. Για αυτό η μόνη λύση για όλα αυτά είναι να φύγεις από αυτή τη χώρα με κάθε τρόπο. Δεν υπάρχει άλλη πιθανότητα.

Για το μέλλον ... λοιπόν, εγώ έπρεπε να δώσω τα δαχτυλικά μου αποτυπώματα. Δεν ξέρω. Μπορεί να με βοηθήσει ο θεός; Δεν ξέρω που θα καταλήξω. Είναι πολύ δύσκολο για μένα να ταξιδέψω σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. Ακόμα και αν τα κατάφερα, αυτό δεν σημαίνει ότι θα με αναγνώριζαν ως πρόσφυγα. Πριν φτάσω κάπου και κάνω αίτηση ασύλου δεν μπορώ να πω τίποτα για το μέλλον μου. "

Η Senait μας είπε την ιστορία της το 2009. Σήμερα ζει ακόμα στην Αθήνα και περιμένει τα αποτελέσματα της αίτησης ασύλου της. Δεν ήταν το σχέδιό της να μείνει στην Ελλάδα. Μια Κυριακή απόγευμα, στο δρόμο της από την εκκλησία πίσω στο σπίτι, την συνέλαβε η αστυνομία. Μετά από μερικούς μήνες στη φυλακή δεν είχε επιλογή παρά να κάνει αίτηση ασύλου σε μια χώρα που είναι διάσημη για το καταρρέων σύστημα ασύλου της.

“When I hear Patra I think of the jungle... and this darkness.”

Hassani from Afghanistan lives in Munich since Dec. 2010 and has started his training as a bricklayer.

I arrived in Mytilene, Lesvos in 2008. The police took me for one and a half months to jail in Pagani. Then they brought me to “Villa Azadi”. I continued to Athens and then to Patra. In Patra I had a really bad accident. This was a very difficult time for me. I went back to the “Villa Azadi” to recover until I could walk again for about one year. Then I went back to Patra.

> Do you have any nice memory of Greece?

Yes, several. But my best memory was the summer of 2010 in Patra. We were a group of friends and we had no desire to try to continue in direction Italy. So we decided to take a vacation. For a whole month we were only eating, sleeping and swimming. That was a great time.

> How was your hope in Greece?

At the beginning I had a lot of hope. Once I made it to Italy, and from there they have deported me back. When I was back in Greece I've lost all my hope. Also the accident happened. Only in the summer in Patra I have found hope again. I tried then again every day to continue my journey, but it didn't work. Then I was so so tired. I have seen another boy who had an accident like me, but he was not lucky like I was. He died. Then I had really lost all hope. I no longer wanted to continue, I just wanted to get back home.

> What do you think when you hear "Patra"?

When I hear Patra I think of the jungle ... and this darkness.

> Do you have any friends left in Greece?

Yes, a lot of those I met when I was there, they are still there.

> How do you feel when you know that you see them soon?

Well, if I think to see them I am happy. But I feel bad if I think that I will see them there and know they are still stuck there.

> How was it then in Germany?

When I arrived here the first time was pretty shit. After a week I wanted to return to Greece. I was here all alone. I was a stranger here and had no friends. In the Baierbrunnerstraße (Reception Centre in Munich) people behaved weird. I thought at least I have friends in Greece and I am not alone.

> And what do you think now?

(...laughing...) I feel good. I'm also pretty proud of myself that I managed it all.

> What do you say to others in Greece if you want to give them hope?

All this is the spite of fate, but that does not mean that they should simply stop. You have to keep fighting to get away from there.

“Όταν ακούω Πάτρα σκέφτομαι το δάσος και αυτό το σκοτάδι.” Ο Hassani από το Αφγανιστάν

ζει στο Μόναχο από τον Δεκέμβρη του 2010 και μόλις άρχισε την εκπαίδευσή του για να γίνει πλινθοκτίστης

Εφτάσα στη Μυτιλήνη, στη Λέσβο, το 2008. Η αστυνομία με έβαλε για 1,5 χρόνο φυλακή στην Παγανή. Μετά με πήγαν στην “Villa Azadi”. Συνέχισα στην Αθήνα και μετά στην Πάτρα. Στην Πάτρα είχα ένα άσχημο ατύχημα. Αυτή ήταν μια πολύ δύσκολη περίοδος για μένα. Πήγα πίσω στην “Villa Azadi” να αναρρώσω μέχρι να μπορέσω να ξαναπερπατήσω, έμεινα περίπου ένα χρόνο. Μετά πήγα πίσω στην Πάτρα.

> Έχεις καμία καλή ανάμνηση από την Ελλάδα;

Ναι, πολλές. Αλλά η καλύτερη ανάμνησή μου ήταν από το καλοκαίρι του 2010 στην Πάτρα. Ημασταν μια παρέα και κανένας μας δεν άντεχε να συνεχίσουμε το ταξίδι προς την Ιταλία. Έτσι, αποφασίσαμε να κάνουμε διακοπές. Για έναν ολόκληρο μήνα μόνο τρώγαμε, κοιμόμασταν και κολυμπούσαμε. Αυτή ήταν μια πολύ ωραία περίοδος.

> Είχες ελπίδα όσο θρυσκόσους στην Ελλάδα;

Στην αρχή είχα πολύ ελπίδα. Μια φορά τα κατάφερα να φτάσω στην Ιταλία και από εκεί με απέλασαν πίσω. Όταν έφτασα πίσω στην Ελλάδα έχασα όλη μου την ελπίδα. Τότε συνέβη και το ατύχημα. Μόνο εκείνο το καλοκαίρι στην Πάτρα βρήκα ξανά την ελπίδα. Προσπάθησα μετά ξανά, κάθε μέρα, να συνεχίσω το ταξίδι μου αλλά δεν τα κατάφερα. Μετά ήμουν τόσο κουρασμένος. Είδα άλλο ένα αγόρι που είχε ένα ατύχημα σαν το δικό μου, αλλά δεν ήταν τόσο τυχερός όσο εγώ. Αυτός πέθανε. Μετά πραγματικά έχασα όλη την ελπίδα. Δεν ήθελα πια να συνεχίσω, ήθελα να πάω πίσω στο σπίτι μου.

> Τι σκέφτεσαι όταν ακούς ‘Πάτρα’;

Όταν ακούω Πάτρα σκέφτομαι το δάσος ... και αυτό το σκοτάδι

> Σου έχουν μείνει καθόλου φίλοι στην Ελλάδα;

Ναι, πολλούς από αυτούς που γνώρισα εκεί, είναι ακόμα εκεί.

> Πώς νιώθεις όταν ξέρεις ότι θα τους δεις σύντομα;

Λοιπόν, όταν σκέφτομαι ότι θα τους δω είμαι χαρούμενος. Αλλά νιώθω άσχημα που θα τους δω εκεί και ξέρω πως έχουν κολλήσει εκεί.

> Πώς ήταν μετά, στη Γερμανία;

Όταν έφτασα εδώ, ο πρώτος καιρός ήταν χάλια. Μετά από μια εβδομάδα ήθελα να επιστρέψω στην Ελλάδα. Ημουν εδώ τελείως μόνος μου. Ημουν ξένος εδώ και δεν είχα καθόλου φίλους. Στο Κέντρο Υποδοχής στο Μόναχο οι άνθρωποι συμπεριφέρονταν περίεργα. Σκεφτόμουν τουλάχιστον έχω φίλους στην Ελλάδα, δεν είμαι μόνος μου.

> Και τι πιστεύεις τώρα;

(...γέλια...) Τώρα νιώθω καλά. Είμαι επίσης περήφανος για τον εαυτό μου που τα κατάφερα όλα.

> Τι θα έλεγες σε άλλους στην Ελλάδα για να τους δώσεις ελπίδα;

Ότι όλα αυτά είναι στη μοίρα, αλλά αυτό δεν σημαίνει απλά πως πρέπει να σταματήσουν. Πρέπει να συνεχίζουν να αγωνίζονται για να φύγουν από εκεί.

*„Boat Bags are made out of the rubber-boats we came with ... It is like an extension of our memory ... the boats that brought us here, we are carrying on now.“
(afghan boy)*

Bags Mohajer – to remember and continue the journey

„Bags Mohajer“ is a project of mainly Afghan underaged refugees. Many of them worked in Iran as tailors earning money to enable them to travel to Greece. In „Villa Azadi“, a minors reception center in Lesbos, the young asylum seekers firstly started to make bags out of clothes which are donated to the camp. Through their tenacious creativity they transform these discarded garments into a variety of bags. Additionally, they use material from deflated and discarded rubber dinghy boats from the beaches in Lesbos.

A great majority of these dinghy boats were used by the refugees themselves when they travelled through adverse conditions from Turkey to Greece. The dinghy boats were mostly overloaded and in poor condition thus forcing the immigrants to risk their lives to arrive in Greece. On top of these problems, a lot of dinghy boats were destroyed by Frontex (the European Border Agency), by the greek coastguards or by the refugees themselves during their arrival in Greece, as the borderguards wouldn't be able to send them straight back.

From the dinghy boats the young afghan refugees create laptop bags, wallets, sports bags and other bag varieties. The refugees also recycle plastic clips from the life jackets they used on their journey to Greece.

So what happens to the money if you buy a bag? 100% of the price goes to the tailors to maintain the production and to get some income. This project is not supported by any organisation, therefore it relies also on donations.

Find more informations, pictures, the bag collection at:

➤ <http://mohajer.jogspace.net>

Βάρκες ταξιδιώτες – για να θυμόμαστε και να συνεχίζουμε το ταξίδι

„Bags Mohajer“ είναι το εγχείρημα των Αφγανών ανήλικων προσφύγων. Πολλοί από αυτούς δούλευαν στο Ιράν ως ράφτες μαζεύοντας χρήματα για να καταφέρουν να κάνουν το ταξίδι στην Ελλάδα. Στην „Villa Azadi“, το κέντρο υποδοχής προσφύγων στην Αγιάσο, οι νέοι αιτούντες άσυλο αρχικά ξεκίνησαν να φτιάχνουν τσάντες από τα ρούχα που τους προσέφεραν στο κέντρο κράτησης. Με την επίμονη δημιουργικότητά τους μεταμόρφωναν αυτά τα ενδύματα που τους έδιναν σε μια ποικιλία από τσάντες. Επιπλέον, άρχισαν να χρησιμοποιούν τα υλικά από τις άχρηστες πλέον πλαστικές βάρκες που έβρισκαν στις παραλίες της Λέσβου.

Οι περισσότερες από αυτές τις βάρκες είχαν χρησιμοποιηθεί από τους πρόσφυγες για να κάνουν το δύσκολο ταξίδι από την Τουρκία στην Ελλάδα. Οι μικρές αυτές βάρκες ήταν συνήθως υπερφορτωμένες ενώ το ταξίδι γινόταν σε πολύ δύσκολες συνθήκες με αποτέλεσμα οι μετανάστες να ρισκάρουν τη ζωή τους για να φτάσουν στην Ελλάδα. Πάνω από όλα, όμως, αυτές οι βάρκες καταστρέφονταν από τη Frontex (Ευρωπαϊκό Σώμα Φύλαξης Συνόρων), το Ελληνικό Λιμενικό ή ακόμα και από τους ίδιους τους πρόσφυγες ώστε να μην μπορούν οι συνοριοφύλακες να τους ξαναστείλουν κατευθείαν πίσω στην Τουρκία.

Από τις μικρές πλαστικές βάρκες οι νεαροί πρόσφυγες από το Αφγανιστάν έφτιαχναν τσάντες για laptop, πορτοφόλια, σακίδια και άλλες τσάντες. Οι πρόσφυγες επίσης ανακυκλώνουν τα πλαστικά κουμπιά από τα σωσίβια που χρησιμοποίησαν για να έρθουν.

Τι γίνεται με τα χρήματα που δίνει κάποιος για να αγοράσει μια τσάντα; Πάνε 100% στους ράφτες ώστε να μπορούν να συνεχίσουν την παραγωγή και να έχουν ένα μικρό εισόδημα. Αυτό το εγχείρημα δεν υποστηρίζεται από κανέναν οργανισμό οπότε στηρίζεται επίσης σε δωρεές. Για περισσότερες πληροφορίες, εικόνες, την συλλογή από τσάντες και επικοινωνία στο:

➤ <http://mohajer.jogspace.net>

*„Οι Βάρκες Τσάντες φτιάχνονται από τις πλαστικές βάρκες με τις οποίες ήρθαμε Είναι σαν μια διεύρυνση της μνήμης μας Οι βάρκες που μας έφεραν εδώ, τις κουβαλάμε μαζί μας τώρα.“
(αγόρι από το Αφγανιστάν)*

“I made it!”

Elsa 30, Norway

Elsa left Eritrea four years ago to offer her children a chance for a self-determined life - a chance that was denied to her, when she was forced to marry at the age of 16. As the situation in her home country has become more and more repressive, she set off to Europe, leaving behind her children – a ten years old daughter and an eight years old son. She had to face many difficulties on her way to Europe and in Greece itself, where she arrived 2009 and was detained in Pagani. She was released during the No border camp in Lesvos and joined the struggles for freedom of movement. She tried to leave Greece but couldn't make it.

“I didn't want to marry. My family forced me to. If I would have had the chance to finish school I would have become someone else today. Then I would have done other things. I learned English on my way to Europe, when I had to cross many countries. I don't speak very well, but I can get along. Yes, that is the problem. You learned nothing, you achieved nothing. If you missed that chance, you will always stay behind. These kinds of thoughts are the ones to make me cry. When I have to stay behind. Although I have what it takes to make it, just like everyone else!”

Life in my home country is very bad, especially for women. You have to spend the best time of your life in the military and you are released when they already drove you to despair. I want my children to never experience this. I want to get them out there. That is my plan!”

After spending a few month in Athens she finally succeeded in continuing her journey: “Hi - I just called to let you know that I made it to Norway, yesterday.” Today Elsa is living in Norway and her dream of a better life – for her and her two children – has come further close to reality.

“Τα κατάφερα!”

Elsa 30, Νορβηγία

Η Elsa έφυγε από την Ερυθραία πριν από τέσσερα χρόνια για να προσφέρει στα παιδιά της μια ευκαιρία να φτιάξουν όπως θέλουν τη ζωή τους - μια ευκαιρία που η ίδια δεν είχε καθώς την ανάγκασαν να παντρευτεί 16 χρονών. Καθώς η κατάσταση στη χώρα της γινόταν όλο και πιο καταπιεστική, ξεκίνησε το ταξίδι της προς την Ευρώπη, αφήνοντας πίσω τα παιδιά της - μια δεκάχρονη κόρη και έναν οκτάχρονο γιό. Επρεπε να αντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες στο δρόμο της προς την Ευρώπη και στην Ελλάδα, όπου έφτασε το 2009 και κρατούταν στην Παγανή. Απελευθερώθηκε κατά τη διάρκεια του No border camp και συμμετείχε στους αγώνες για ελευθερία μετακίνησης. Προσπάθησε να φύγει από την Ελλάδα αλλά δεν τα κατάφερε.

“Δεν ήθελα να παντρευτώ. Η οικογένειά μου με ανάγκασε. Εάν είχα την ευκαιρία να τελειώσω το σχολείο θα ήμουν κάποια άλλη σήμερα. Τότε θα μπορούσα να είχα κάνει άλλα πράγματα. Εμάθα αγγλικά στο δρόμο μου προς την Ευρώπη, καθώς έπρεπε να διασχίσω πολλές χώρες. Δεν μιλάω πολύ καλά, αλλά τα καταφέρνω. Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν μαθαίνεις τίποτα, δεν καταφέρνεις τίποτα. Εάν χάσεις αυτή την ευκαιρία πάντα μένεις πίσω. Αυτές οι σκέψεις με κάνουν και κλαίω. Όταν πρέπει να μένω πίσω. Παρόλο που έχω ότι χρειάζεται για να τα καταφέρω, ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι!”

Η ζωή στην πατρίδα μου είναι πολύ άσχημη, ειδικά για τις γυναίκες. Πρέπει να περάσεις την καλύτερη περίοδο της ζωής σου στο στρατό και όταν απελευθερώνεσαι σε οδηγούν στην απελπισία. Θέλω τα παιδιά μου να μην έχουν ποτέ αυτή την εμπειρία. Θέλω να τα φέρω εδώ. Αυτό είναι το σχέδιό μου!” Μετά από κάποιους μήνες στην Αθήνα εντέλει τα κατάφερε να συνεχίσει το ταξίδι της: “Γεια -τηλεφώνησα απλά για να σας πω ότι κατάφερα να φτάσω στη Νορβηγία, χθες.” Σήμερα η Elsa ζει στην Νορβηγία και το όνειρό της για μια καλύτερη ζωή -για αυτήν και τα δύο παιδιά της- είναι πιο κοντά στο να πραγματοποιηθεί.

“Dublin II means they play football with us, shooting us from one country to another, playing with us and wasting our time.”

Eltaf (20) from Afghanistan

► **How was it when you first arrived in Greece in summer 2009?**

In the first moment I was full of fear that I would not be able to find a place to stay. But luckily I found Noborder and a place to stay.

► **Do you have any nice memories of Greece?**

Yes, I found many new friends. I have many memories about nine days in Noborder.

► **What did you experience afterwards?**

irectly after Noborder I have been imprisoned in Pagani. The sequence of prisons continued until I left Greece. I have been also in Macedonia two months in prison. I went via Serbia towards Hungary.

► **What does Hungary mean to you?**

In Hungary I became badly affected by Dublin II when they took my fingerprints. That's why I had to flee from country to country afterwards. Because all of them wanted to deport me back to Hungary.

► **What hopes did you have while you were still on the move?**

To be honest there was some time when I lost my hope. But I met the friends from Noborder in Germany once again and we started to struggle together. Slowly I got my hope and energy back.

► **Now again there are many refugees arriving on the Greek islands, is there something you would like to tell them?**

I want to share with them my own story, to give them some information and also some hope. I wish them all the best to move forward!

► **And the Greek people who live on these islands?**

Many thanks to those local people in Mitilini who are in solidarity with refugees!

“Η Συνθήκη Δουβλίνο II σημαίνει ότι παίζουν ποδόσφαιρο με μας, μας επιστρέφουν από τη μία χώρα στην άλλη, παίζοντας μαζί μας και σπαταλώντας τον χρόνο μας.”

Eltaf 20 ετών από το Αφγανιστάν

► **Πώς ήταν όταν έφθασες για πρώτη φορά στην Ελλάδα το καλοκαίρι του 2009;**

Την πρώτη στιγμή ήμουν γεμάτος φόβο ότι δεν θα βρω ένα μέρος να μείνω. Αλλά ευτυχώς βρήκα το noborder και ένα μέρος για να μείνω.

► **Εχεις ωραίες αναμνήσεις από την Ελλάδα;**

Ναι, βρήκα πολλούς νέους φίλους. Εχω πολλές αναμνήσεις από τις περίπου εννέα ημέρες noborder.

► **Τι βίωσες μετά;**

Αμέσως μετά το noborder με φυλάκισαν στην Παγανή. Οι φυλακίσεις συνεχίστηκαν μέχρι που έφυγα από την Ελλάδα. Εμείνα επίσης στην FYROM δύο μήνες στη φυλακή. Πήγα μέσω της Ουγγαρίας προς τη Σερβία.

► **Τι σημαίνει η Ουγγαρία σημαίνει για εσένα;**

Στην Ουγγαρία όταν μου πήραν τα δακτυλικά αποτυπώματα, η συνθήκη Δουβλίνο II είχε πολύ αρνητική επίπτωση για εμένα. Για το λόγο αυτό έπρεπε να φύγω μετά από χώρα σε χώρα. Επειδή όλοι τους ήθελαν να με απελάσουν πίσω στην Ουγγαρία.

► **Τι ήλπιζες όσο ήσουν εν κινήσει;**

Για να είμαι ειλικρινής υπήρξαν στιγμές που έχασα την ελπίδα μου. Αλλά συνάντησα τους φίλους από noborder στη Γερμανία και για άλλη μια φορά αρχίσαμε να αγωνίζονται μαζί. Σιγά-σιγά άρχισα να ελπίζω πάλι και να γεμίζω ενέργεια.

► **Τώρα πάλι υπάρχουν πολλοί πρόσφυγες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά. Είναι κάτι που θα ήθελες να τους πεις;**

Θέλω να μοιραστώ μαζί τους τη δική μου ιστορία, για να τους δώσω κάποιες πληροφορίες και επίσης ελπίδα. Τους εύχομαι ό,τι καλύτερο για να προχωρήσουν μπροστά!

► **Και τι θα έλεγες στους Έλληνες που ζουν στα νησιά αυτά;**

Πολλές ευχαριστίες στους ντόπιους στη Μυτιλήνη που είναι αλληλέγγυοι προς τους πρόσφυγες!

Jek από το Αφγανιστάν. Τώρα ζει και σπουδάζει στη Σουηδία

«Όταν ήμουν έξω ήμουν στη ζούγκλα και όταν ήμουν μέσα ήμουν σε φυλακές.»

► "Όταν έφτασα στην Ελλάδα, ήμουν πολύ χαρούμενος ... Ημουν στο "ξενοδοχείο πέντε αστέρων" Παγανή για περίπου 2 εβδομάδες. Ημουν κολλημένος στην Ελλάδα περίπου ένα μήνα προσπαθώντας να βγω από τη χώρα το συντομότερο δυνατόν. Δεν είχα όμως αρκετά χρήματα για αυτό. Εκείνος ο ενάμιση χρόνος ήταν η καλύτερη και παράλληλα η χειρότερη περίοδος της ζωής μου. Συνήθως πήγαινα δουλειά με τους Έλληνες αγρότες και έβαζα αυτά τα χρήματα στην άκρη για την Πάτρα. Όταν μου τελείωναν τα χρήματα αυτά πήγαινα πίσω στη Μυτιλήνη για να δουλέψω. Εχω εργαστεί ως διερμηνέας σε δύο ταινίες ντοκιμαντέρ για τους ασυνόδευτους ανήλικους στην Ελλάδα, για τη γερμανική και τη γαλλική τηλεόραση. Ημουν ο πρωταγωνιστής σε αυτά τα ντοκιμαντέρ.

Ηλπίζω να βρω ένα μέρος όπου μπορούσα να σχεδιάσω το μέλλον μου ... Τώρα είμαι στη Σουηδία και πρόκειται να πάω στο λύκειο. Ελπίζω να βρω μια καλή θέση εργασίας και μία ζωή στο μέλλον. Συμπαθώ όλους και ελπίζω ότι όλοι συμπαθούν τους πρόσφυγες και δεν κάνουν διακρίσεις. Ελπίζω ο ελληνικός λαός να αισθανθεί πόσο σκληρή είναι η ζωή όταν κάποιος αφήνει την οικογένειά του / της και την πατρίδα του για μια καλύτερη ζωή κάπου αλλού. Και ελπίζω ότι οι ευρωπαϊκές χώρες και οι ΗΠΑ θα αλλάξουν τα πεδία των μαχών μια μέρα."

► Jek, τι ήταν καθήκον σου όταν ήσουν στην Ελλάδα;

Μμμ ... Μετέφερα έναν κάδο σκουπιδιών.

► Τι;

Ναι, το καθήκον μου ήταν να συλλέγω κάθε εβδομάδα χαρτιά από τις * φυλακές. Εκανα αυτή τη δουλειά για σχεδόν δύο χρόνια.

► Jek, που ζούσες ;

Μμμ ... Μετέφερα έναν κάδο σκουπιδιών.

► Jek, τι ήταν καθήκον σου όταν ήσουν στην Ελλάδα;

Μμμ ... Όταν ήμουν έξω ήμουν στη ζούγκλα και όταν ήμουν μέσα ήμουν στις φυλακές.

* Διάταγμα απέλασης και κράτησης, ένα έγγραφο που ισχύει για 30 ημέρες, και το οποίο παίρνουν άνθρωποι χωρίς χαρτιά μετά τη σύλληψη και την απελευθέρωση τους από την ελληνική αστυνομία. Όταν περάσουν οι 30 ημέρες το άτομο αυτό μπορεί να συλληφθεί ξανά και λαμβάνει εκ νέου το έγγραφο αυτό.

“When I was outside I was in the jungle and when I was inside I was in prisons.”

Jek from Afghanistan is now living and studying in Sweden

► “When I arrived in Greece I was very happy ... I was in the “five-star hotel” Pagani for about 2 weeks. I was stuck in Greece about one and half year trying to exit Greece as soon as possible. But I didn’t have enough money for that. That one and half year was the best and the worst part of my life. I used to go to work with Greek farmers and I was saving this money for Patra. When my money was finished I was coming back to Mytilene for work. And I worked as a translator and in two documentary films about unaccompanied minors in Greece for German and French tv. I was playing the main character.

My hope was to find a place where I can make my future... Now I am in Sweden going to high school. I hope to find a comfortable job and life in future. I like every one and I hope every one likes all the refugees and doesn’t discriminate them.

I hope Greek people feel how hard life is when some one leaves his/her family and home country for a batter life somewhere else.

And I hope that the European countries and USA will change their battlefields one day.”

► Jek, what was your duty when you were in Greece?

Mmm... I was carrying a waste paper bin.

► What.....!??

Yeah, my duty was to weekly collect papers from the prisons*. I did this job for almost two years.

► Jek, where were you living by the way?

MMmm... when I was outside I was in the jungle and when I was inside I was in prisons.

* Deportation and detention order, a paper valid for 30 days which sans-papier receive after arrest and release from the Greek police. When 30 days are over, one can be arrested again and one will receive again such a paper upon release.

“I want to give hope to the people who are there now to continue to fight.”

Nabi – since April 2011 in Germany, now starting his 2nd year of training as an information scientist.

► **When have you been in Greece?**

I arrived in Greece in September 2010. I spent three months in Athens and three months in Patras.

► **What did you think when you arrived in Greece?**

I wanted to continue my journey. I wanted to fight for my life. I thought here is Europe, there are no problems for refugees. I had been thinking all wrong.

► **Do you have a good memory of Greece?**

No. The best moment for me was when I was in the truck and I understood the boat departs. When I understood I've managed to get out. I was then about 50 hours without food or water. I had only two candies with me.

► **Do you think you could you do this again?**

No!

► **What does Patra mean to you?**

It is the end of the world.

► **What happened in Germany?**

I arrived in Munich on April 24. I thought that my problems are over now and my life is finally starting now.

► **How do you feel at the thought of going back to Greece?**

I think that I could see the problems again that I had then and that others have now. Maybe then I can understand how I could manage to get these problems behind me. I want to give hope to the people who are there now to continue to fight.

Nabi- από τον Απρίλιο του 2011 στην Γερμανία, τώρα ξεκινάει το δεύτερο χρόνο κεπαίδευσής του ως επιστήμων της πληροφορικής.

«Θέλω να δώσω ελπίδα στους ανθρώπους που είναι ακόμα εκεί, για να συνεχίσουν να παλεύουν.»

► **Πότε ήσουν στην Ελλάδα;**

Εφτάσα στην Ελλάδα τον Σεπτέμβρη του 2010. Πέρασα τρεις μήνες στην Αθήνα και τρεις μήνες στην Πάτρα.

► **Τι σκέφτηκες όταν έφτασες στην Ελλάδα;**

Ηθελα να συνεχίσω το ταξίδι μου. Ηθελα να παλέψω για την ζωή μου. Νόμιζα ότι η Ελλάδα είναι Ευρώπη και οι πρόσφυγες δεν έχουν προβλήματα. Τα σκεφτόμουν όλα λάθος.

► **Εχεις καλή ανάμνηση από την Ελλάδα;**

Οχι. Η καλύτερη στιγμή για μένα ήταν όταν ήμουν στο φορητό και κατάλαβα πως το πλοίο ξεκινάει. Όταν κατάλαβα ότι κατάφερα να φύγω. Τότε πέρασα περίπου 50 ώρες χωρίς νερό ή φαγητό. Είχα μόνο δύο καραμέλες μαζί μου.

► **Νομίζεις ότι θα μπορούσες να το ξανακάνεις;**

Οχι!

► **Τι σημαίνει για σένα η Πάτρα;**

Είναι το τέλος του κόσμου.

► **Τι έγινε στην Γερμανία;**

Εφτάσα στο Μόναχο στις 24 Απρίλη. Νόμιζα ότι επιτέλους τα προβλήματά μου είχαν τελειώσει και η ζωή μου άρχιζε τώρα.

► **Πώς νιώθεις που θα επιστρέψεις στην Ελλάδα;**

Νομίζω ότι θα μπορέσω να δώ τα προβλήματα ξανά, αυτά που εγώ είχα τότε και οι άλλοι έχουν τώρα. Ισως τότε θα μπορέσω να καταλάβω πως άφησα αυτά τα προβλήματα πίσω μου. Θέλω να δώσω ελπίδα στους ανθρώπου που είναι ακόμα εκεί να συνεχίζουν να παλεύουν.

“Subject: Good News”

Nathaniel 21, Netherlands

Nathaniel was one of the minors imprisoned in Pagani during the No border camp in Lesvos. Via Facebook he sent the following message:

➤ “Subject: Good News, Date: July 31 at 12:53pm
hiii shikor its long time habibt, how is everything going on there, hoping u r well i want to inform u that i get ma status. for staying here in holland for 5 years.
miss u much, kisses”

Mikael 24, Norway

Mikael was in Mytilene during the No border camp as well. He made it without being imprisoned. He wrote:

➤ “Subject: hey, Date: May 15 at 8:17pm
Hi Idu how are you doing....kemey aleki dehan do aleki?...i am fine and doing great here. Now i get positive to live (residence permit) in Norway. keep in touch.”

“Θέμα: Καλά νέα”

Nathaniel 21, Ολλανδία

Ο Nathaniel ήταν ένας από τους ανήλικους που φυλακίστηκε στην Παγανή κατά τη διάρκεια του No border camp στη Λέσβο. Μέσω του Facebook έστειλε αυτό το μήνυμα:

“Θέμα: Καλά νέα Ημερομηνία: 31 Ιουλίου στις 12:53 π.μ.
hiii shikor its long time habibt, how is everything going on there, hoping u r well i want to inform u that i get ma status. for staying here in holland for 5 years. miss u much, kisses”

Mikael 24, Νορβηγία

Ο Mikael ήταν στη Μυτιλήνη επίσης κατά τη διάρκεια του No border camp. Τα κατάφερε χωρίς να φυλακιστεί. Εγραψε:

“Θέμα: hey, Ημερομηνία: 18 Μαΐου στις 8:17 π.μ.
Hi Idu how are you doing....kemey aleki dehan do aleki?...i am fine and doing great here. Now i get positive to live (residence permit) in Norway. keep in touch.”

